

Arrest

nr. 238 330 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NAERT
Spierhoofseweg 3
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. NAERT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen in België aangekomen op 23 november 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 november 2018.

1.2. Op 9 oktober 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, H. F., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Hazara te zijn en het sjiiitische geloof te belijden. U bent geboren in Qom (Iran) op 25 juni 2001. U hebt ook altijd in die stad gewoond. Gedurende acht jaar bent u naar school geweest, tot u ongeveer dertien of veertien jaar oud was en besloot om Iran te verlaten omdat u als Afghaan werd beledigd, vernederd en gediscrimineerd. U omschrijft de inwoners van Iran als racisten en fascistten. Bovendien woonde u in een slechte wijk van Qom, waar misdadigers vrij spel hebben. Deze criminele bendes probeerden u ook te ronselen bij hun malafide praktijken.

U reisde illegaal naar Zweden, waar u op 28 november 2015 een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend. Deze procedure kende een negatieve afloop, waartegen u in beroep bent gegaan. Dit beroep werd verworpen.

Aangezien u niet langer bescherming genoot tegen een uitwijzing naar Afghanistan reisde u naar België, waar u toekwam op 23 november 2018. Op 30 november 2018 diende u in België een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan de veiligheidssituatie daar, en verklaart bovendien dat u daar niemand kent en dat dit land u helemaal vreemd is.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een Amayesh-kaart (identiteitsbewijs voor geregistreerde Afghaanse vluchtelingen in Iran) met vertaling, de amayeshkaarten van uw ouders met vertalingen, tijdelijke verblijfskaarten van uw ouders, Iraanse schoolrapporten, een brief van de school in Iran, medisch onderzoek van op school in Iran, een document van de school in Zweden, en een uitwijzingsbevel uit Zweden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw beweerde landen van herkomst en gewoonlijk verblijf.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Op 25 juni 2019 hebt u de leeftijd van 18 jaar bereikt en is de voogdij te komen vervallen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk

onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevestigd en beoordeeld. Indien u beweert de Afghaanse nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Afghanistan te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Afghaanse nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

In casu blijkt uit de feitelijke vaststellingen onomstotelijk dat u op talrijke punten uw verklaringen over kernelementen van uw verzoek hebt aangepast, terwijl u nochtans verklaart dat u in Zweden hetzelfde hebt verteld als in België (CGVS, p.12). Dat u zich ernstig tegenspreekt over belangrijke punten als uw herkomst en achtergrond ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds op ernstige wijze. Uit de vertaling van de relevante passages van uw verzoek om internationale bescherming in Zweden, dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier (landeninfo nr.1), kan het volgende worden besloten: u verklaarde zich daar minderjarig (Dossier Zweden, p.4/15), beweerde toen dat u in Afghanistan bent geboren (Dossier Zweden, p.3/15, 5/15), dat uw vader in Afghanistan is gestorven (Dossier Zweden, p.12/15), dat uw familie gevlucht is naar Iran en dat u daar samenwoonde met uw moeder en één broer en één zus (Dossier Zweden, p.12/15, 13/15), en dat u Iran hebt verlaten omdat u een Afghaanse vluchteling was die illegaal in het land verbleef (Dossier Zweden, p.3/15, 11/15, 15/15) wat uw levensomstandigheden drastisch bemoeilijkte en het onmogelijk maakte om naar school te gaan (Dossier Zweden, p.19/15). U kreeg van de Zweedse autoriteiten een negatieve beslissing omdat na leeftijdsonderzoek was gebleken dat u in werkelijkheid de volwassen leeftijd had bereikt en dat u verder geen Vluchtelingenstatus kan worden toegekend (Dossier Zweden, p.5-6/15). Aangezien u in Zweden geen band met een bepaalde streek in Afghanistan aannemelijk had gemaakt –de Zweedse autoriteiten beschrijven uw verklaringen over Afghanistan als zeer vaag en summier-, werd uw vrees als volwassen man tegenover heel Afghanistan beoordeeld. Daaruit blijkt dat u ook geen aanspraak kon maken op subsidiaire bescherming in Zweden (Dossier Zweden, p.6/15). Dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heden plots verklaart dat u in werkelijkheid in een hospitaal in Qom, Iran, bent geboren (CGVS, p.7), dat u een amayeshkaart had en net zoals de rest uw familie legaal in Iran verbleef (CGVS, p.4), dat u schooldocumenten voorlegt van de Iraanse onderwijsinstellingen waar u acht jaar lang les volgde (CGVS, p.4-5,8), dat uw vader niet alleen nog leeft maar zelfs in Iran woont en dat u kopieën van zijn documenten kan voorleggen (CGVS, p.4,9), en dat u eigenlijk niet minder dan drie broers hebt (CGVS, p.10), wijst op een verregaande vorm van fraude. Dat uw verklaringen zo sterk uiteen lopen tijdens uw twee verzoeken om internationale bescherming en u daarover bovendien duidelijk niet de waarheid spreekt als u expliciet wordt gevraagd of u dezelfde gegevens verschaftte in Zweden (CGVS, p.12), wijst erop dat u de Europese asielinstanties een rad voor de ogen wil draaien betreffende essentiële aspecten als herkomst, achtergrond en familiale situatie. U werd tenslotte zowel in Zweden als in België gewezen op het belang van waarheidsgetrouwe verklaringen. Dat u niet oprecht bent in uw verklaringen wordt versterkt door het feit dat u opzettelijk documenten betreffende uw verzoek in Zweden hebt vernietigd (CGVS, p.5) en zelf geen stappen hebt gezet om via contactpersonen in Zweden kopieën hiervan te krijgen (CGVS, p.5). Een en ander doet vermoeden dat u deze informatie liefst verborgen hield tijdens uw huidige procedure. Dit alles roept zeer ernstige twijfels op bij uw algemene geloofwaardigheid.

In navolging van de Zweedse instanties moet het CGVS bovendien besluiten dat uw verklaringen over het land waarvan u de nationaliteit inroept zeer vaag en beperkt zijn. U heeft aldus niet aannemelijk kunnen maken dat u werkelijk een Afghaanse staatsburger bent, en uw leven hebt doorgebracht in een Afghaanse gemeenschap.

Zo beweert u dat uw ouders allebei Afghanen zijn, maar bent u er niet van op de hoogte van waar in Afghanistan ze afkomstig zouden zijn (CGVS, p.9). Dat u niet de minste informatie kan geven over de herkomst van uw ouders is bijzonder opmerkelijk aangezien kan aangenomen worden dat de feitelijke herkomst van een familie een belangrijk element is in haar identiteit. Dat de plek waarvan ze afkomstig zijn doorheen de jaren nooit eens ter sprake zou zijn gekomen en dat dit iets is dat u nooit hebt besproken met uw ouders, zoals u beweert (CGVS, p.10), is hoogst ongeloofwaardig. U denkt verder dat zij zijn vertrokken vanwege de oorlog in Afghanistan, maar weet dan weer niet wat er precies aan de hand was (CGVS, p.9). Dat u dit op geen enkel ter sprake bracht bij uw ouders is gezien de navrante levensomstandigheden die u schetst (CGVS, p.11-12) volstrekt niet geloofwaardig. U beschrijft de Iraniërs als "racisten en fascistten tegenover vluchtelingen zeker t.o.v. Afghanen" (CGVS, p.11) waardoor u zich bewust moet geweest zijn van uw anders-zijn en logischerwijs zou hebben afgevraagd wat de oorzaak daarvan was. Zo al zou kunnen geloofd worden dat u inderdaad nooit nieuwgierig was naar uw eigen roots, quod non, kan terzijde niet begrepen worden dat u deze onwetendheid zelfs in stand hield nadat u in Zweden een negatieve beslissing had gekregen en u een tweede keer om internationale bescherming verzocht, ditmaal in België. Verder dient te worden opgemerkt dat u niet alleen van uzelf, maar ook van andere Afghanen die u kende, niet kan zeggen van welke plaatsen ze afkomstig zijn (CGVS, p.14). Zelfs van de verre verwanten uit Afghanistan die als alleenstaande mannen naar Iran waren gekomen om geld te verdienen, en die u zelf hebt gezien, kan u niet zeggen van waar zij afkomstig zouden zijn (CGVS, p.16-17). Gezien de constante in- en uitstroom van Afghanen die al dan niet legaal en al dan niet tijdelijk in Iran verblijven en waar u dus zelf naar verwijst, mag worden aangenomen dat er binnen de Afghaanse gemeenschap een band blijft bestaan met het herkomstland, wat uw uitspraak als zouden Afghanen die geboren zijn in Iran nooit spreken over Afghanistan (CGVS, p.17) toch sterk relativeert.

Gevraagd naar uw etniciteit, antwoordt u dat u denkt dat het antwoord Bamyān is maar dat u geen informatie hebt over Afghanistan, en u herhaalt dit ook nadat er een resümé voorbeelden wordt gegeven van mogelijke antwoorden, waaronder Hazara (CGVS, p.7). Het lijkt nochtans geen twijfel dat u de vraag goed begrijpt aangezien u zelf de vraag aanvult wanneer ze wordt gesteld over de diverse bevolkingsgroepen in Iran (CGVS, p.7). Desgevraagd geeft u toe dat u niet weet wat Bamyān is (CGVS, p.8). Dat u dan ook dit antwoord geeft, en blijft geven terwijl u zelf niet weet wat u bedoelt daarmee, maakt een sterk ingestudeerde indruk. Later in het interview wordt u ermee geconfronteerd dat u tijdens het eerste interview nog verklaarde dat u Hazara was, iets wat u vervolgens bevestigt door te zeggen: "Ja, Bamyān is Hazara, of meeste van sjiëten zijn Hazaras." (CGVS, p.17), waarmee u opnieuw een weinig doorleefd antwoord geeft en lijkt te suggereren dat Bamyān en Hazara synoniemen zijn. Bamyān is echter de naam van een provincie in Afghanistan, terwijl de Hazara's een bevolkingsgroep zijn. De verbazing stijgt echter ten top als blijkt dat u in Zweden dezelfde vraag al eens had beantwoord en toen beredeneerde dat u tot de Hazara behoorde, en niet tot een andere bevolkingsgroep zoals de Oezbeken of de Pashtun (Dossier Zweden, p.16/15). U bleek evenwel niets te kunnen vertellen over de culturele identiteit van de Hazara's, zoals tradities of kenmerken die hen onderscheiden van de andere bevolkingsgroepen (Dossier Zweden, p.25/15). Dit alles is hoogst opmerkelijk. Dat u zelfs over een dergelijk elementair gegeven als de etnische groep waartoe u zou behoren dermate onduidelijke verklaringen moet afleggen, roept bijzonder ernstige vraagtekens op betreffende uw ware herkomst en identiteit, zeker als men rekening houdt met het belang van etniciteit in de Afghaanse context. U gaf trouwens ook te kennen dat u in Iran geen onderscheid kon maken tussen Afghanen en Iraniërs aldaar, dat alles u hetzelfde leek (Dossier Zweden, p.24/15). Ook tijdens uw gehoor op het CGVS kan u vrijwel niets vertellen over de Afghaanse cultuur. Hoewel u heel uw leven zou hebben doorgebracht als Afghaanse vluchteling in Iran, zegt u niet te weten of binnen die gemeenschap al dan niet eigen muziek wordt beluisterd of gespeeld (CGVS, p.14). Dat u via uw Afghaanse vrienden (CGVS, p.12) en verwanten in Iran nooit zou zijn blootgesteld aan muziek uit Afghanistan is weinig plausibel. Dat zou immers veronderstellen dat alle Afghanen in Iran alle banden met hun herkomstland hebben doorgeknipt. U vertelt trouwens wel hoe de Afghanen die u in Europa hebt ontmoet onder elkaar wel spraken over popmuziek zoals het televisieprogramma maar niet met u omdat u niet kon meepraten (CGVS, p.17). Dat u in Europa voor het eerst dergelijke gesprekken hoorde, doet natuurlijk ernstig twijfelen aan de milieus waarin u vertoefde in Iran.

Op de open vraag of u namen kan geven van bekende Afghanen kan u evenmin een antwoord geven; u weet enkel dat u in Zweden eens naar een concert van een zanger bent geweest (CGVS, p.14). Dat u er niet spontaan is slaagt om maar één bekende landgenoot te noemen, is eens te meer zeer merkwaardig. U slaagt er weliswaar in om de huidige president van Afghanistan te benoemen als dat wordt gevraagd. Als u echter wordt aangemoedigd om nog andere namen te noemen, komt u niet ver dan de associatie met Abdullah Abdullah, wiens naam u hebt gehoord in Europa (CGVS, p.14,15). Dat uw kennis over bekende Afghanen dermate beperkt is, is weinig aannemelijk. Over Baba Mazari, een beroemde historische leider van de Hazara's in Afghanistan, kan u ook niet meer zeggen dan dat hij een strijder en een leider was en dat zijn naam hebt gehoord in België (CGVS, p.18). Dat u voordien nooit iets hebt gehoord van Mazari, hoewel de verjaardag van zijn dood wordt gevierd over heel de wereld, met inbegrip trouwens van Qom (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.2) is een markante lacune in uw kennis. Overigens kan u ook nauwelijks iets zeggen over de politieke leiders van de Hazara's in Afghanistan, Khalili en Mohaqiq. Van deze laatste denkt u dat hij in Iran is komen spreken en dat de man van uw tante is gaan luisteren, maar u weet niet of hij positief of negatief onthaald werd door de Afghanen in Iran (CGVS, p.15). Meer algemeen gevraagd naar leiders of Afghanen die een belangrijke positie hebben binnen Iran of zelfs binnen uw eigen gemeenschap kan u geen begin van antwoord geven (CGVS, p.19), wat opnieuw allerminst doorleefd te noemen valt.

Zelfs los van het feit dat u nauwelijks informatie kan verschaffen over de gemeenschap waartoe u zegt te behoren, rijzen ernstige twijfels bij het beeld dat u schetst van uw positie en die van uw familie in Iran. Zo blaast u warm en koud over de bescherming die u genoot dankzij uw amayeshkaart, die u overigens niet bij die naam noemt (CGVS, p.14), wat op zich al eigenaardig is. U beweert aanvankelijk dat deze kaart u beschermt tegen uitwijzing door de politie (CGVS, p.14). Verderop in het gehoor zegt u dan weer dat de politie u kan uitwijzen, of u nu een kaart hebt of niet (CGVS, p.16). Uw broer kan niet langer naar school omdat dit voor Afgaanse vluchtelingen maar toegestaan is tot 9 à 10 jaar (CGVS, p.11,12,14). Dat staat dan toch haaks op uw verklaring dat u zelf bent gestopt met school toen u naar Europa vertrok (CGVS, p.8) op de leeftijd van 13 à 14 jaar (CGVS, p.7). Overigens blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat sinds 2015 zelfs Afghanen zonder illegaal verblijf naar school mogen in Iran (zie landeninfo nr.3), en wordt er nergens vermeld dat Afgaanse kinderen ouder dan 10 van school gestuurd worden. Dat u niet alleen tegenstrijdig bent over uw eigen wedervaren in Iran, maar ook niet op de hoogte lijkt te zijn van de situatie van uw broers en zus, past in geen enkel logisch kader. U verklaart wel correct dat Afghanen die een paspoort halen in hun herkomstland in aanmerking komen voor een studentenvisum, en voor die procedure dan hun amayeshkaart moeten afgeven (CGVS, p.14). Dit geldt echter voor studies aan de universiteit (landeninfo nr.3), en niet voor inschrijvingen aan een school voorbij de leeftijd van 10 jaar. Dat u er herhaaldelijk op wijst dat Afghanen niet naar school mogen en geen simkaart mogen kopen (CGVS, p.11,12,18), net als u deed in Zweden (Dossier Zweden, p.19/15, 25/15) komt opnieuw eerder ingestudeerd over. Uit dezelfde bron blijkt trouwens dat er jaarlijks honderdduizenden Afghanen terugkeren uit Iran, zowel gedwongen als vrijwillig (landeninfo nr.3). Dat u dus nooit gehoord hebt van iemand uit die gemeenschap die vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan (CGVS, p.15), doet de wenkbrauwen fronsen. U kent ook geen organisaties die zich inzetten voor de Afghanen in Iran (CGVS, p.16). Nochtans hebben de Afghanen, die reeds lange tijd in Iran aanwezig zijn, hun eigen steunnetwerken. Bovendien klaagden de vijf internationale ngo's die in Iran werkzaam zijn, onder andere met Afgaanse vluchtelingen, dat de huidige sancties tegen Iran hun werk onmogelijk dreigen te maken (zie landeninfo nr.4).

Dat u verklaart het gevoel te hebben dat u geen nationaliteit hebt (CGVS, p.17) kan niet verklaren dat uw kennis van de gemeenschap en de cultuur waarin u zou zijn opgegroeid dermate oppervlakkig is. Ook de jonge leeftijd waarop u bent vertrokken uit Iran (CGVS, p.7) kan de vaststellingen niet wijzigen dat u niet alleen geheel onwetend blijkt over Afghanistan, maar ook geen geloofwaardige verklaringen hebt afgelegd als deel van de Afgaanse gemeenschap in Iran. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde nationaliteit en uw bewering altijd als Afgaan in Iran te hebben gewoond.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk over de Afgaanse nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op

dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS op 29 mei 2019 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en documenten. Er werd tevens beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

U gaf evenmin enige aanwijzing van een andere nationaliteit of een eerder verblijf in een ander land. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Wat er nog rest van uw geloofwaardigheid wordt trouwens teniet gedaan door de volgende vaststellingen. Zo is het weinig ernstig dat u beweert een negatieve beslissing te hebben gekregen in Zweden omdat u volwassen bent bevonden (CGVS, p.5), en toch geen enkele poging hebt ondernomen om uw geboortedatum aan te tonen. U zou namelijk al die tijd beschikking gehad hebben over een document dat uw leeftijd zou staven. U verklaart daarover dat u het bestaan van deze kaart was vergeten, en daarenboven dacht u dat een vaccinatiekaart voldoende bewijs zou zijn (CGVS, p.13). Daarmee verdraait u andermaal de ware toedracht. Uit het Zweedse gehoorverslag blijkt namelijk heel duidelijk dat u systematisch ontkende dat u in Iran over identiteitsdocumenten beschikte (Dossier Zweden, p.3/15, 11/15, 15/15). Dat u ook nadat u een negatieve beslissing hebt gekregen uw huidige versie van de feiten tezamen met deze documenten niet hebt voorgelegd aan de Zweedse autoriteiten, maar naar België reisde om daar een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, ondergraaft nog verder de door u beweerde vrees. Zoals eerder reeds opgemerkt hebt u tegenstrijdige verklaringen afgelegd over uw eigen vader, broers en zus, en bovendien sprak u in Zweden nog over een oom aan vaderszijde (Dossier Zweden, p.21-22/15), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud deze verwant niet noemt (CGVS, p.10). Hieruit blijkt andermaal dat u zich uitput om ook op uw familiaal netwerk een goed zicht te verhinderen.

De door u neergelegde documenten kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Om te beginnen vermogen documenten slechts om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat in casu niet het geval is. Bovendien zijn ettelijke van deze documenten fotokopies, die op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk te vervalsen zijn. Over de originele stukken die u hebt voorgelegd dient te worden opgemerkt dat u deze tijdens het persoonlijk onderhoud moest bekijken, en moeilijk antwoord kon geven op de vragen die er over gesteld werden (CGVS, p.4,5). Het CGVS wijst er tenslotte ook nog op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat corruptie welig tiert in Iran, en dat valse documenten er gretige kopers vinden aangezien zowel een bestemming- als een transitland is voor migranten (zie landeninfo nr.5). De documenten uit Zweden, tenslotte, tonen aan dat u daar heeft verbleven en er een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend, dat een negatieve afloop kende. Dit wordt niet betwist in de huidige beslissing.

Ten overvloede wijst het CGVS er ook nog op dat u in Zweden met geen woord repte over de problemen die u zou hebben gehad met een drugsbende (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.12), en kan aan deze problemen ook geen geloof worden gehecht aangezien deze problemen verbonden zijn met de door u geschetste levensomstandigheden die u niet aannemelijk hebt gemaakt. Bovendien bevindt het CGVS zich in de onmogelijkheid om onderzoek te verrichten naar uw beweerde vrees om als verwesterde man terug te keren naar uw herkomstland, aangezien uw nationaliteit niet is aangetoond. Ook deze vrees is aldus niet aangetoond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 *juncto* artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd op 27 februari 1967, van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In de ontwikkeling van zijn tweede middel beroept verzoeker zich tevens nog op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij zijn nationaliteit wel degelijk heeft aangetoond, alsook dat zijn vluchtrelaas geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een foto van taskara van zijn paternale grootvader en een document met vermelding van zijn vader (stuk 3) en een infofiche inzake verzoekers geboorte (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikel is geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht immers enkel toe om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert bijgevolg niet onder deze specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.3.2.2. In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat hij niet aannemelijk maakt een Afghaans staatsburger te zijn en zijn ganse leven in een Afghaanse gemeenschap te hebben verbleven, vermits (i) verzoeker zijn verklaringen over kernelementen van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangepast ten opzichte van zijn verzoek in Zweden en dit ondanks het feit dat hij beweert dat hij in Zweden hetzelfde heeft verteld als in België; (ii) verzoekers verklaringen over het land waarvan hij de nationaliteit inroept zeer vaag en beperkt zijn nu (1) hij niets kan vertellen over zijn eigen roots, noch van deze van andere Afghanen die hij kende, (2) verzoekers verklaringen over zijn etniciteit en de elementaire gegevens van deze etnische groep vaag, inconsistent en ingestudeerd van aard zijn en hij meer algemeen vrijwel niets kan vertellen over de Afghaanse cultuur, (3) hij evenmin een antwoord kan geven op de vraag naar bekende Afghanen, (4) verzoeker geen geloofwaardig beeld schetst van zijn positie en deze van zijn familie in Iran, (5) verzoekers bewering als zou hij het gevoel hebben dat hij geen nationaliteit heeft, noch zijn jonge leeftijd een verklaring kunnen vormen voor zijn oppervlakkige kennis van de gemeenschap en de cultuur waarin hij zou zijn opgegroeid en (6) verzoekers geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd nu het weinig ernstig is dat hij beweert dat hij een negatieve beslissing verkreeg in Zweden omdat hij volwassen werd bevonden en hij toch geen enkele poging heeft ondernomen om zijn geboortedatum aan te tonen en dit hoewel hij de hele tijd documenten zou hebben bezeten die zijn leeftijd zouden staven, doch dat hij besloot om naar België te reizen om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen en (iii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Blijkens verzoekers verklaringen zou hij over de Afghaanse nationaliteit beschikken, zou hij geboren zijn in de Qom (Iran) op 25 juni 2001 en zou zijn vader zelf reeds op 13 of 14-jarige leeftijd samen met diens vader naar Iran zijn getrokken (administratief dossier, stuk 10, p. 6-7 en 9).

De Raad stelt evenwel met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoekers verklaringen dermate lacuneus en ongeloofwaardig zijn dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn Afghaanse nationaliteit en bijgevolg evenmin aan zijn bewering als zou hij als Afghaans vluchteling in Iran hebben gewoond. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

“In casu blijkt uit de feitelijke vaststellingen onomstotelijk dat u op talrijke punten uw verklaringen over kernelementen van uw verzoek hebt aangepast, terwijl u nochtans verklaart dat u in Zweden hetzelfde hebt verteld als in België (CGVS, p.12). Dat u zich ernstig tegenspreekt over belangrijke

punten als uw herkomst en achtergrond ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds op ernstige wijze. Uit de vertaling van de relevante passages van uw verzoek om internationale bescherming in Zweden, dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier (landeninfo nr.1), kan het volgende worden besloten: u verklaarde zich daar minderjarig (Dossier Zweden, p.4/15), beweerde toen dat u in Afghanistan bent geboren (Dossier Zweden, p.3/15, 5/15), dat uw vader in Afghanistan is gestorven (Dossier Zweden, p.12/15), dat uw familie gevlucht is naar Iran en dat u daar samenwoonde met uw moeder en één broer en één zus (Dossier Zweden, p.12/15, 13/15), en dat u Iran hebt verlaten omdat u een Afghaanse vluchteling was die illegaal in het land verbleef (Dossier Zweden, p.3/15, 11/15, 15/15) wat uw levensomstandigheden drastisch bemoeilijkte en het onmogelijk maakte om naar school te gaan (Dossier Zweden, p.19/15). U kreeg van de Zweedse autoriteiten een negatieve beslissing omdat na leeftijdsonderzoek was gebleken dat u in werkelijkheid de volwassen leeftijd had bereikt en dat u verder geen Vluchtelingenstatus kan worden toegekend (Dossier Zweden, p.5-6/15). Aangezien u in Zweden geen band met een bepaalde streek in Afghanistan aannemelijk had gemaakt –de Zweedse autoriteiten beschrijven uw verklaringen over Afghanistan als zeer vaag en summier-, werd uw vrees als volwassen man tegenover heel Afghanistan beoordeeld. Daaruit blijkt dat u ook geen aanspraak kon maken op subsidiaire bescherming in Zweden (Dossier Zweden, p.6/15). Dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heden plots verklaart dat u in werkelijkheid in een hospitaal in Qom, Iran, bent geboren (CGVS, p.7), dat u een amayeshkaart had en net zoals de rest uw familie legaal in Iran verbleef (CGVS, p.4), dat u schooldocumenten voorlegt van de Iraanse onderwijsinstellingen waar u acht jaar lang les volgde (CGVS, p.4-5,8), dat uw vader niet alleen nog leeft maar zelfs in Iran woont en dat u kopieën van zijn documenten kan voorleggen (CGVS, p.4,9), en dat u eigenlijk niet minder dan drie broers hebt (CGVS, p.10), wijst op een verregaande vorm van fraude. Dat uw verklaringen zo sterk uiteen lopen tijdens uw twee verzoeken om internationale bescherming en u daarover bovendien duidelijk niet de waarheid spreekt als u expliciet wordt gevraagd of u dezelfde gegevens verschaftte in Zweden (CGVS, p.12), wijst erop dat u de Europese asielinstanties een rad voor de ogen wil draaien betreffende essentiële aspecten als herkomst, achtergrond en familiale situatie. U werd tenslotte zowel in Zweden als in België gewezen op het belang van waarheidsgetrouwe verklaringen. Dat u niet oprecht bent in uw verklaringen wordt versterkt door het feit dat u opzettelijk documenten betreffende uw verzoek in Zweden hebt vernietigd (CGVS, p.5) en zelf geen stappen hebt gezet om via contactpersonen in Zweden kopieën hiervan te krijgen (CGVS, p.5). Een en ander doet vermoeden dat u deze informatie liefst verborgen hield tijdens uw huidige procedure. Dit alles roept zeer ernstige twijfels op bij uw algemene geloofwaardigheid.

In navolging van de Zweedse instanties moet het CGVS bovendien besluiten dat uw verklaringen over het land waarvan u de nationaliteit inroept zeer vaag en beperkt zijn. U heeft aldus niet aannemelijk kunnen maken dat u werkelijk een Afghaanse staatsburger bent, en uw leven hebt doorgebracht in een Afghaanse gemeenschap.

Zo beweert u dat uw ouders allebei Afghanen zijn, maar bent u er niet van op de hoogte van waar in Afghanistan ze afkomstig zouden zijn (CGVS, p.9). Dat u niet de minste informatie kan geven over de herkomst van uw ouders is bijzonder opmerkelijk aangezien kan aangenomen worden dat de feitelijke herkomst van een familie een belangrijk element is in haar identiteit. Dat de plek waarvan ze afkomstig zijn doorheen de jaren nooit eens ter sprake zou zijn gekomen en dat dit iets is dat u nooit hebt besproken met uw ouders, zoals u beweert (CGVS, p.10), is hoogst ongeloofwaardig. U denkt verder dat zij zijn vertrokken vanwege de oorlog in Afghanistan, maar weet dan weer niet wat er precies aan de hand was (CGVS, p.9). Dat u dit op geen enkel ter sprake bracht bij uw ouders is gezien de navrante levensomstandigheden die u schetst (CGVS, p.11-12) volstrekt niet geloofwaardig. U beschrijft de Iraniërs als “racisten en fascistten tegenover vluchtelingen zeker t.o.v. Afghanen” (CGVS, p.11) waardoor u zich bewust moet geweest zijn van uw anders-zijn en logischerwijs zou hebben afgevraagd wat de oorzaak daarvan was. Zo al zou kunnen geloofd worden dat u inderdaad nooit nieuwgierig was naar uw eigen roots, quod non, kan terzijde niet begrepen worden dat u deze onwetendheid zelfs in stand hield nadat u in Zweden een negatieve beslissing had gekregen en u een tweede keer om internationale bescherming verzocht, ditmaal in België. Verder dient te worden opgemerkt dat u niet alleen van uzelf, maar ook van andere Afghanen die u kende, niet kan zeggen van welke plaatsen ze afkomstig zijn (CGVS, p.14). Zelfs van de verre verwanten uit Afghanistan die als alleenstaande mannen naar Iran waren gekomen om geld te verdienen, en die u zelf hebt gezien, kan u niet zeggen van waar zij afkomstig zouden zijn (CGVS, p.16-17). Gezien de constante in- en uitstroom van Afghanen die al dan niet legaal en al dan niet tijdelijk in Iran verblijven en waar u dus zelf naar verwijst, mag worden aangenomen dat er binnen de Afghaanse gemeenschap een band blijft bestaan met het herkomstland, wat uw uitspraak als zouden Afghanen die geboren zijn in Iran nooit spreken over Afghanistan (CGVS, p.17) toch sterk relativeert.

Gevraagd naar uw etniciteit, antwoordt u dat u denkt dat het antwoord Bamyān is maar dat u geen informatie hebt over Afghanistan, en u herhaalt dit ook nadat er een resem voorbeelden wordt gegeven

van mogelijke antwoorden, waaronder Hazara (CGVS, p.7). Het lijkt nochtans geen twijfel dat u de vraag goed begrijpt aangezien u zelf de vraag aanvult wanneer ze wordt gesteld over de diverse bevolkingsgroepen in Iran (CGVS, p.7). Desgevraagd geeft u toe dat u niet weet wat Bamyan is (CGVS, p.8). Dat u dan ook dit antwoord geeft, en blijft geven terwijl u zelf niet weet wat u bedoelt daarmee, maakt een sterk ingestudeerde indruk. Later in het interview wordt u ermee geconfronteerd dat u tijdens het eerste interview nog verklaarde dat u Hazara was, iets wat u vervolgens bevestigt door te zeggen: "Ja, Bamyan is Hazara, of meeste van sjiieten zijn Hazaras." (CGVS, p.17), waarmee u opnieuw een weinig doorleefd antwoord geeft en lijkt te suggereren dat Bamyan en Hazara synoniemen zijn. Bamyan is echter de naam van een provincie in Afghanistan, terwijl de Hazara's een bevolkingsgroep zijn. De verbazing stijgt echter ten top als blijkt dat u in Zweden dezelfde vraag al eens had beantwoord en toen beredeneerde dat u tot de Hazara behoorde, en niet tot een andere bevolkingsgroep zoals de Oezbeken of de Pashtun (Dossier Zweden, p.16/15). U bleek evenwel niets te kunnen vertellen over de culturele identiteit van de Hazara's, zoals tradities of kenmerken die hen onderscheiden van de andere bevolkingsgroepen (Dossier Zweden, p.25/15). Dit alles is hoogst opmerkelijk. Dat u zelfs over een dergelijk elementair gegeven als de etnische groep waartoe u zou behoren dermate onduidelijke verklaringen moet afleggen, roept bijzonder ernstige vraagtekens op betreffende uw ware herkomst en identiteit, zeker als men rekening houdt met het belang van etniciteit in de Afghaanse context. U gaf trouwens ook te kennen dat u in Iran geen onderscheid kon maken tussen Afghanen en Iraniërs aldaar, dat alles u hetzelfde leek (Dossier Zweden, p.24/15). Ook tijdens uw gehoor op het CGVS kan u vrijwel niets vertellen over de Afghaanse cultuur. Hoewel u heel uw leven zou hebben doorgebracht als Afghaanse vluchteling in Iran, zegt u niet te weten of binnen die gemeenschap al dan niet eigen muziek wordt beluisterd of gespeeld (CGVS, p.14). Dat u via uw Afghaanse vrienden (CGVS, p.12) en verwanten in Iran nooit zou zijn blootgesteld aan muziek uit Afghanistan is weinig plausibel. Dat zou immers veronderstellen dat alle Afghanen in Iran alle banden met hun herkomstland hebben doorgeknipt. U vertelt trouwens wel hoe de Afghanen die u in Europa hebt ontmoet onder elkaar wel spraken over popmuziek zoals het televisieprogramma maar niet met u omdat u niet kon meepraten (CGVS, p.17). Dat u in Europa voor het eerst dergelijke gesprekken hoorde, doet natuurlijk ernstig twijfelen aan de milieus waarin u vertoefde in Iran.

Op de open vraag of u namen kan geven van bekende Afghanen kan u evenmin een antwoord geven; u weet enkel dat u in Zweden eens naar een concert van een zanger bent geweest (CGVS, p.14). Dat u er niet spontaan is slaagt om maar één bekende landgenoot te noemen, is eens te meer zeer merkwaardig. U slaagt er weliswaar in om de huidige president van Afghanistan te benoemen als dat wordt gevraagd. Als u echter wordt aangemoedigd om nog andere namen te noemen, komt u niet ver dan de associatie met Abdullah Abdullah, wiens naam u hebt gehoord in Europa (CGVS, p.14,15). Dat uw kennis over bekende Afghanen dermate beperkt is, is weinig aannemelijk. Over Baba Mazari, een beroemde historische leider van de Hazara's in Afghanistan, kan u ook niet meer zeggen dan dat hij een strijder en een leider was en dat zijn naam hebt gehoord in België (CGVS, p.18). Dat u voordien nooit iets hebt gehoord van Mazari, hoewel de verjaardag van zijn dood wordt gevierd over heel de wereld, met inbegrip trouwens van Qom (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.2) is een markante lacune in uw kennis. Overigens kan u ook nauwelijks iets zeggen over de politieke leiders van de Hazara's in Afghanistan, Khalili en Mohaqiq. Van deze laatste denkt u dat hij in Iran is komen spreken en dat de man van uw tante is gaan luisteren, maar u weet niet of hij positief of negatief onthaald werd door de Afghanen in Iran (CGVS, p.15). Meer algemeen gevraagd naar leiders of Afghanen die een belangrijke positie hebben binnen Iran of zelfs binnen uw eigen gemeenschap kan u geen begin van antwoord geven (CGVS, p.19), wat opnieuw allerm minst doorleefd te noemen valt.

Zelfs los van het feit dat u nauwelijks informatie kan verschaffen over de gemeenschap waartoe u zegt te behoren, rijzen ernstige twijfels bij het beeld dat u schetst van uw positie en die van uw familie in Iran. Zo blaast u warm en koud over de bescherming die u genoot dankzij uw amayeshkaart, die u overigens niet bij die naam noemt (CGVS, p.14), wat op zich al eigenaardig is. U beweert aanvankelijk dat deze kaart u beschermt tegen uitwijzing door de politie (CGVS, p.14). Verderop in het gehoor zegt u dan weer dat de politie u kan uitwijzen, of u nu een kaart hebt of niet (CGVS, p.16). Uw broer kan niet langer naar school omdat dit voor Afghaanse vluchtelingen maar toegestaan is tot 9 à 10 jaar (CGVS, p.11,12,14). Dat staat dan toch haaks op uw verklaring dat u zelf bent gestopt met school toen u naar Europa vertrok (CGVS, p.8) op de leeftijd van 13 à 14 jaar (CGVS, p.7). Overigens blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat sinds 2015 zelfs Afghanen zonder illegaal verblijf naar school mogen in Iran (zie landeninfo nr.3), en wordt er nergens vermeld dat Afghaanse kinderen ouder dan 10 van school gestuurd worden. Dat u niet alleen tegenstrijdig bent over uw eigen wedervaren in Iran, maar ook niet op de hoogte lijkt te zijn van de situatie van uw broers en zus, past in geen enkel logisch kader. U verklaart wel correct dat Afghanen die een paspoort halen in hun herkomstland in aanmerking komen voor een studentenvisum, en voor die procedure dan hun amayeshkaart moeten afgeven (CGVS, p.14). Dit geldt echter voor studies aan de universiteit (landeninfo nr.3), en niet voor inschrijvingen aan een

school voorbij de leeftijd van 10 jaar. Dat u er herhaaldelijk op wijst dat Afghanen niet naar school mogen en geen simkaart mogen kopen (CGVS, p.11,12,18), net als u deed in Zweden (Dossier Zweden, p.19/15, 25/15) komt opnieuw eerder ingestudeerd over. Uit dezelfde bron blijkt trouwens dat er jaarlijks honderdduizenden Afghanen terugkeren uit Iran, zowel gedwongen als vrijwillig (landeninfo nr.3). Dat u dus nooit gehoord hebt van iemand uit die gemeenschap die vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan (CGVS, p.15), doet de wenkbrauwen fronsen. U kent ook geen organisaties die zich inzetten voor de Afghanen in Iran (CGVS, p.16). Nochtans hebben de Afghanen, die reeds lange tijd in Iran aanwezig zijn, hun eigen steunnetwerken. Bovendien klaagden de vijf internationale ngo's die in Iran werkzaam zijn, onder andere met Afgaanse vluchtelingen, dat de huidige sancties tegen Iran hun werk onmogelijk dreigen te maken (zie landeninfo nr.4).

Dat u verklaart het gevoel te hebben dat u geen nationaliteit hebt (CGVS, p.17) kan niet verklaren dat uw kennis van de gemeenschap en de cultuur waarin u zou zijn opgegroeid dermate oppervlakkig is. Ook de jonge leeftijd waarop u bent vertrokken uit Iran (CGVS, p.7) kan de vaststellingen niet wijzigen dat u niet alleen geheel onwetend blijkt over Afghanistan, maar ook geen geloofwaardige verklaringen hebt afgelegd als deel van de Afgaanse gemeenschap in Iran. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde nationaliteit en uw bewering altijd als Afgaan in Iran te hebben gewoond.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk over de Afgaanse nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)

Wat er nog rest van uw geloofwaardigheid wordt trouwens teniet gedaan door de volgende vaststellingen. Zo is het weinig ernstig dat u beweert een negatieve beslissing te hebben gekregen in Zweden omdat u volwassen bent bevonden (CGVS, p.5), en toch geen enkele poging hebt ondernomen om uw geboortedatum aan te tonen. U zou namelijk al die tijd beschikking gehad hebben over een document dat uw leeftijd zou staven. U verklaart daarover dat u het bestaan van deze kaart was vergeten, en daarenboven dacht u dat een vaccinatiekaart voldoende bewijs zou zijn (CGVS, p.13). Daarmee verdraait u andermaal de ware toedracht. Uit het Zweedse gehoorverslag blijkt namelijk heel duidelijk dat u systematisch ontkende dat u in Iran over identiteitsdocumenten beschikte (Dossier Zweden, p.3/15, 11/15, 15/15). Dat u ook nadat u een negatieve beslissing hebt gekregen uw huidige versie van de feiten tezamen met deze documenten niet hebt voorgelegd aan de Zweedse autoriteiten, maar naar België reisde om daar een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, ondergraaft nog verder de door u beweerde vrees. Zoals eerder reeds opgemerkt hebt u tegenstrijdige verklaringen afgelegd over uw eigen vader, broers en zus, en bovendien sprak u in Zweden nog over een oom aan vaderszijde (Dossier Zweden, p.21-22/15), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud deze verwant niet noemt (CGVS, p.10). Hieruit blijkt andermaal dat u zich uitput om ook op uw familiaal netwerk een goed zicht te verhinderen.”

Verzoeker erkent dat het niet doordacht was om in Zweden een verhaal te verzinnen dat niet strookt met de werkelijkheid, maar dat dit hem door anderen werd ingefluisterd en hij zich als beïnvloedbare jongere hierin heeft laten ‘verleiden’. De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat de medewerkingsplicht van verzoeker vereist dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Gelet op het voorgaande, kan worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift weliswaar stelt dat hij niet doordacht tewerk ging door een verhaal te verzinnen in Zweden, maar dat hij zich als jongere liet beïnvloeden. Hij laat echter geheel na om *in concreto* uiteen te zetten waarom hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming in België alsnog blijft voorhouden dat zijn huidige verklaringen dezelfde zijn als deze die hij heeft uiteengezet voor de Zweedse asielinstanties (administratief dossier, stuk 10, p. 12). Deze vaststellingen tasten dan ook verzoekers algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

In zoverre verzoeker aanvoert dat er weinig tot geen rekening is gehouden met zijn leeftijd ten tijde van zijn vertrek uit Iran, dat hij toen slechts 13 jaar oud was en dus eigenlijk nog maar een kind waardoor het niet abnormaal is dat hij niet op de hoogte is van de Afgaanse gemeenschap in Iran, de verblijfsstatuten, de geschiedenis van zijn familie, etc. en hij benadrukt dat hij als minderjarige niet

geïnteresseerd was in de herkomst van verre familieleden, merkt de Raad op dat ook van personen met een jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun land van herkomst, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Verzoeker is immers reeds tot de jaren des onderscheids gekomen. Dit klemt des te meer daar verzoeker zelf aangeeft dat hij in Iran te maken kreeg met discriminatie omwille van zijn Afghaanse nationaliteit en bijgevolg verwacht kan worden dat hij zich bewust was van zijn andere nationaliteit, alsook dat hij hierover met zijn ouders zou praten. Verder geeft verzoeker aan dat hij Afghaanse vrienden had en slechts enkele Iraanse vrienden toen hij klein was (die later afstand van hem namen) (administratief dossier, stuk 10, p. 12), zodat wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over het land waarvan hij de nationaliteit zou dragen, waarvan zijn ouders afkomstig zouden zijn en waarvan verschillende van zijn vrienden afkomstig zouden zijn. Het enkele gegeven dat verzoeker sinds zijn vertrek uit Iran gedurende verschillende jaren in een andere omgeving heeft verbleven, vermag hieraan geen afbreuk te doen. Overigens dient erop gewezen dat verzoeker niet in het bijzonder gevraagd werd naar de herkomst van verre familieleden, doch wel naar de regio van herkomst van zijn eigen ouders.

Verzoeker vervolgt dat hij een "*tweede generatie immigrant*" is nu zijn vader reeds op de leeftijd van tien jaar naar Iran is gekomen en dus ook zijn eigen vader geen enkele band had met Afghanistan, waartoe hij nog verwijst naar een aan het verzoekschrift gevoegde foto van de taskara van zijn grootvader en een document met vermelding van zijn vader (stuk 3). De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nochtans verklaarde dat zijn vader op de leeftijd van 13 of 14 jaar naar Iran is gegaan samen met zijn ouders (administratief dossier, stuk 10, p. 9) en dus niet op 10-jarige leeftijd zoals hij thans in het verzoekschrift voorhoudt. Dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de leeftijd waarop zijn vader naar Iran zou zijn gegaan, ondermijnt – in samenlezing met de overige motieven – dan ook verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aangaande zijn voorgehouden nationaliteit en verblijf in een Afghaanse gemeenschap in Iran. Hoe dan ook dient erop gewezen dat ook van een "*tweede generatie immigrant*", die verklaart samen met zijn familie (afkomstig uit Afghanistan) in Iran te hebben gewoond tussen andere Afghanen, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van onder meer de regio van herkomst van zijn ouders, zijn etniciteit, bekende Afghanen, leiders of Afghanen die een belangrijke positie binnen Iran of zelfs binnen verzoekers eigen gemeenschap uitoefen(d)en, alsook dat hij eenduidige, coherente en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over zijn positie en deze van zijn familie in Iran. Het stuk dat aan het verzoekschrift werd gevoegd (stuk 3), is bovendien niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven in artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dit stuk wordt om deze reden niet in overweging genomen.

Zo verzoeker voorhoudt dat hij vanuit "*een jeugdige simpliciteit*" nooit had verwacht dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich vragen zou stellen bij zijn nationaliteit, dient erop gewezen dat verzoeker reeds in Zweden een asielprocedure heeft doorlopen, in dit kader gehoord werd en daarbij een negatieve beslissing kreeg waarin onder meer werd geoordeeld dat verzoeker geen band met een bepaalde streek in Afghanistan aannemelijk wist te maken omdat zijn verklaringen over Afghanistan zeer vaag en summier waren, zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat hij niet verwacht had dat er in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming vragen zouden gesteld worden bij zijn nationaliteit en/of herkomst.

Dat verzoekers "*gelatenheid en onverschilligheid*" tijdens het interview verklaard kan worden door de levensfase waarin hij zich thans bevindt, alsook de leeftijd waarop hij Iran heeft verlaten, kan evenmin overtuigen. Het is immers de verantwoordelijkheid van de kandidaat-vluchteling om zo accuraat en precies mogelijk op de vragen van de dossierbehandelaar te antwoorden en hoger is reeds komen vast te staan dat van verzoeker, ondanks zijn jeugdige leeftijd, wel degelijk kon worden verwacht dat hij enigszins op de hoogte zou zijn van elementaire aspecten aangaande Afghanistan - het land waarvan hij de nationaliteit verklaart te hebben -, *quod non*.

Aangaande de door hem geschetste positie van zijn familie hekelt verzoeker nog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar veranderingen die hebben plaatsgevonden nadat hij het land heeft verlaten, meer bepaald het recht op primair en secundair onderwijs dat sinds 2015 is ingevoerd in Iran en waarmee hij dus niet vertrouwd is. De Raad merkt evenwel op dat de argumentatie in het verzoekschrift geen afbreuk vermag te doen aan de vaststelling dat zijn verklaringen als zou zijn oudere broer niet langer naar school zijn kunnen gaan omdat dit voor

Afghaanse vluchtelingen slechts is toegestaan tot 9 à 10 jaar niet in overeenstemming is met zijn verklaring als zou hij zelf tot aan zijn vertrek naar Europa, en dus tot de leeftijd van 13 à 14 jaar, naar school zijn gegaan (administratief dossier, stuk 10, p. 7-8 en 11-12). Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat zijn andere broer H. wel nog naar school gaat (administratief dossier, stuk 10, p. 11), terwijl hij nochtans op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat zijn broer toen reeds 11 jaar was (administratief dossier, stuk 24, vraag 17). Bovendien brengt verzoeker geen enkel valabel element aan om de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de bescherming die hij genoot dankzij zijn amayesh-kaart, dat het niet geloofwaardig is dat hij nooit gehoord heeft van iemand vanuit zijn gemeenschap die is teruggekeerd naar Afghanistan en dat het niet aannemelijk is dat hij geen enkele organisatie kent die zich inzet voor Afghanen in Iran, te verklaren of te weerleggen.

Waar verzoeker nog hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem als een volwassene heeft behandeld en zijn beslissing heeft genomen vanuit het oogpunt van een volwassene, dient erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bijzondere steunmaatregelen werden verleend en dat er wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd bij de beoordeling van zijn verklaringen rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, alsook met de algemene situatie in zijn beweerde landen van herkomst en gewoonlijk verblijf. Hoewel de voogdij over verzoeker van rechtswege werd beëindigd op 25 juni 2019 omdat hij de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt (administratief dossier, stuk 4), doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd ten tijde van het doorlopen van de asielprocedure.

De argumentatie dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen totaal geen rekening heeft gehouden met de levensomstandigheden van verzoeker op het ogenblik dat hij Iran heeft verlaten, kan allermist worden gevolgd nu uit de pertinente en uitgebreide vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker - in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht - niet aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit, noch dat hij zijn leven heeft doorgebracht in een Afghaanse gemeenschap in Iran, zodat hij het zelf onmogelijk maakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook aan de Raad om een correcte inschatting te maken van zijn levensomstandigheden voor zijn vertrek naar Europa.

Verzoeker brengt voorts geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen "*veel suggesties, eigen invullingen en veronderstellingen*" maakte zonder dit aan objectieve feiten te toetsen of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.2.5. Ook met de door verzoeker voorgelegde documenten slaagt hij er niet in om zijn beweerde Afghaanse nationaliteit alsnog aannemelijk te maken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dienaangaande pertinent:

"De door u neergelegde documenten kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Om te beginnen vermogen documenten slechts om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat in casu niet het

geval is. Bovendien zijn ettelijke van deze documenten fotokopies, die op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk te vervalsen zijn. Over de originele stukken die u hebt voorgelegd dient te worden opgemerkt dat u deze tijdens het persoonlijk onderhoud moest bekijken, en moeilijk antwoord kon geven op de vragen die er over gesteld werden (CGVS, p.4,5). Het CGVS wijst er tenslotte ook nog op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat corruptie welig tiert in Iran, en dat valse documenten er gretige kopers vinden aangezien zowel een bestemming- als een transit en vertrekland is voor migranten (zie landeninfo nr.5). De documenten uit Zweden, tenslotte, tonen aan dat u daar heeft verbleven en er een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend, dat een negatieve afloop kende. Dit wordt niet betwist in de huidige beslissing.”

Zo verzoeker hekelt dat de stukken simpelweg worden afgewezen omdat ze eenvoudig te vervalsen zijn, dient vooreerst te worden opgemerkt dat hij voorbijgaat aan de vaststellingen dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, dat verschillende documenten slechts fotokopieën betreffen die eenvoudig te manipuleren zijn, dat hij niet goed op de hoogte was van de inhoud van heel wat van de originele stukken en dat uit de beschikbare informatie blijkt dat omwille van de corruptie op grote schaal heel wat valse documenten in omloop zijn in Iran en er gretige kopers vinden aangezien Iran zowel een bestemming- als een transit en vertrekland is voor migranten. Bovendien blijkt verzoeker er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het feit dat hij eerst even naar de stukken moest kijken alvorens antwoord te geven toe te schrijven is aan het feit dat hij zenuwachtig was omdat een persoonlijk onderhoud niet iets is wat een 17-jarige elke dag doet, wijst de Raad erop dat elk persoonlijk onderhoud stress en emoties met zich meebrengt en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress verzoeker verhinderd zou hebben om zich uit te spreken over de inhoud van diverse van de door hem voorgelegde documenten.

De thans aan het verzoekschrift gevoegde stukken (stukken 3-4) zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen. Verzoeker laat bovendien na om tot op heden een verklaring over zijn geboorte voor te leggen.

2.3.2.6. Gelet op het hoger vastgestelde gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker, is de Raad van oordeel dat niet anders dan kan worden besloten dat hij zijn beweerde Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf in Iran in een Afghaanse gemeenschap niet aannemelijk maakt. Voorts blijkt uit voormelde vaststellingen dat verzoeker geen werkelijk zicht biedt op zijn werkelijke familiale situatie en levensomstandigheden. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan. Te dezen wordt in de bestreden beslissing bovendien nog terecht opgemerkt als volgt:

“Ten overvloede wijst het CGVS er ook nog op dat u in Zweden met geen woord repte over de problemen die u zou hebben gehad met een drugsbende (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.12), en kan aan deze problemen ook geen geloof worden gehecht aangezien deze problemen verbonden zijn met de door u geschetste levensomstandigheden die u niet aannemelijk hebt gemaakt. Bovendien bevindt het CGVS zich in de onmogelijkheid om onderzoek te verrichten naar uw beweerde vrees om als verwesterde man terug te keren naar uw herkomstland, aangezien uw nationaliteit niet is aangetoond. Ook deze vrees is aldus niet aangetoond.”

2.3.2.7. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus werpt verzoeker op dat er in de bestreden beslissing geen enkele motivering is terug te vinden waarom de subsidiaire beschermingsstatus hem niet kan worden toegekend.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat aangezien verzoeker bewust de ware toedracht aangaande zijn werkelijke nationaliteit, die de kern van zijn asielaanvraag uitmaakt, te verzwijgen verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk nood te hebben aan internationale bescherming.

De Raad benadrukt hierbij dat voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet kan volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit, nationaliteit en regio of land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België te speculeren, noch of hij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio of land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden aangenomen.

2.3.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER